

лото къмъ желаната посока и мрачно поглеждалъ на изтокъ къмъ хоризонта. Чудъ се сигналъ. . .

Моряцитѣ трепнали. Като мълния се разнесло изъ парахода вѣстѣта, че барометъра прѣдсказвалъ буря.

Всички знаели какво нѣщо е буря въ открито море!

Певѣялъ западенъ вѣтъръ. Надалече се показала вече и сушата. Матрозитѣ разпѣнали всичкитѣ платна, — машиниста пуствалъ съ пълна пара машината — и кораба като стрѣла се шибналъ къмъ морския брѣгъ.

Тѣ искали да стигнатъ до брѣга, прѣди да се усили бурята. Напраздни усилия!

Морето заревало. . . Съ бѣсенъ ревъ се нахвърляли грамадни вълни върху парахода, а той се люшкалъ като мидена черупка надъ морскитѣ бездни. . .

Платната били вече свити.

Смрачило се. . . — и дълго врѣме кораба се скиталъ по каприза на вълнитѣ. Да спуснатъ котвитѣ било невъзможно.

Страхъ сковалъ душитѣ на пѣтниците: едни били паднали въ безсъзнание, други съ страхопочитание се молѣли Богу.

Сериозни били матрозитѣ, строгъ и мраченъ билъ капитанина; — неведнажъ били виждали ужаситѣ на морето. . .

Полека, полека морето утихнало, вѣтѣра прѣстаналъ. Пурпурни зори обагрили на изтокъ небето: вече се зазоряло. Слѣдъ малко свѣтналъ небосвода, лѣснало като огледало морското ширине.